

Гео Милевъ за деца

СБОРНИКЪ ОТЪ ОРИГИНАЛНИ И
ПРЕВОДНИ СТИХОТВОРЕНИЯ,
ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ ЗА ДЕЦА

ПОДЪ РЕДАКЦИЯТА НА
МИЛА ГЕО МИЛЕВА
И ФИЛИПЪ ЧИПЕВЪ

*

Издава М. Ф. Чипевъ — София

КУКУ!

Куку! Куку! —
се чува в гората.
О, нека се смеем
и песни да пеем.
Пролет! Пролет —
събужда земята!

Куку! Куку! —
повтаря се вече!
И слънце ще блесне,
да пееме песни!
Зимо! Зимо! —
о, бягай далече!

НАШТА КРАВА

266

Гео Милев. Том I

Сеното чичо накоси,
след него ний ще го сберем
на нашта крава у дома
сеното ний ще занесем...
Че нашта крава —
тя ни мляко дава!
Събирай, Миче, туй сено,
в колата го сложи...
„Му-му...“ — я слушай отдалеч
как жално кравата мучи.
Ах, нашта крава —
тя ни мляко дава!

МАМО, ЛЕКА НОЩ!

Слънце скри се заг горите,
иде вечер пак;
потъмняха висините
под вечерний мрак.

О, прохладна лятна нощ!
Сън затваря ми очите —
мамо, лека нощ!

Ето месеца огрява
в прозореца мой;
рой по рой звездици плават
в нощния покой.

Миризлива лятна нощ —
сън с крилото си довява,
мамо, лека нощ!

БОРКО И БЪРБОРКА

(по Рихард Детеа)

268

Гео Милев. Том I

- Борко, гай оназ лопата.
- Мамичко, защо?
- Да разровим тук земята.
- Мамичко, защо?

- Тук ще посадим череша.
- Мамичко, защо?
- После ще ядеш череши.
- Мамичко, защо?

- Туй гръбче череши дава.
- Мамичко, защо?
- Их — пък... Как да ти разпавя?
- Всеки знай защо.

Иде малката Бърборка.
— Мамичко, нали
по съм умна аз от Борка,
мамичко, кажи!

Мамичко, нали е Борко
глупав като теле?
Аз броя до двайсет вече
и знам а, бе, ве!

— Их, тази малката Бърборка.
Бър-бър... няма край.
Остави на мира Борка!
Все тя много знай.

След неделя ще пристигне
чичо ви Васил
и на вас какво ли, мислиш,
той би подарил?

Заклучалки за устата.

В ГОРАТА

270

Гео Милев. Том I

В горите, в горите, в горите зелени,
ах, знам —
тъй много цветя има там,
къпини и дренки, и гъбки червени,
и птички, и песни
и ягоди пресни —
тъй много, тъй много са там!

Вървете да идем, да идем! Вървете!
Ура!

В зелената хладна гора!...

И там до насита цветя виѝ берете
и черни къпини,
и сладки малини —
в зелената хладна гора!

ГОТВАЧКА

(по Паула Детеа)

272

Гео Милев. Том I

Мара-Мария иска да готви

— няма тиган.

Взе черната плоча на брат си Иван

— ето тиган!

Мара-Мария иска да готви

— няма кокошка!

Взе старата шапка на бате си Гошка

— ето кокошка!

Ето завчас обед за вас.

Заповядайте, моля!

ЕТО ИДЕ ДЯДО МРАЗ

273

Стихотворения за деца

Чакай, гетко, да обуюм
топлие чоранки,
че навън, погледай — пагат,
пагат, пагат канки.

Дъжд вали и вятър вее
непрестанно, всеки час;
скоро, скоро ще пристигне
тук при нас и дядо Мраз.

Дядо Мраз — студен, замръзнал
и със сняг отрупан цял —
иде дядо Мраз и носи
на гърба голям чувал.

Иде през гори, балкани —
чак от Черното море;
с лед и сняг, и скреж чувалът
му напълнен е добре.

Ще изсине отвисоко
той чувала си наврег —
и ще побелей полето
в сняг и скреж, и лед.

Един ден ще се събудиш
рано, рано сутринта,
през прозореца ще видиш —
побелял навън света.

И снежинки много, много,
хвъркат с лекички крилца,
като бели пеперудки,
като весели деца...

Вятърът сега неспирно
вън реве със страшен глас
и ни казва и повтаря:
„Иде, иде дядо Мраз!“

ПАТАРАК И РИБОК

275

Стихотворения за деца

На разходка из реката
тръгна байно Патарак,
весело с крила запляска
и закряска: — Квак-квак-квак.

А отдолу из водата,
там в съседний вир дълбок,
важно-важно и нагменно
гледа господин Рибок.

— Здрасти — каза Патаракът, —
ех, но скрит под таз вода,
ти не знаеш що е въздух,
слънце, радост, свобода!

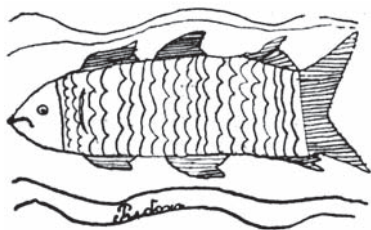
О, ела при мене горе,
с мене тук заплувай ти,
над водата ти заплувай
и приятел ми бъди.

Господин Рибок изплува
над водата в тоя миг,
гълтна въздух — но му стана
зле и той нагаде вик:

— Не, не мога тъй да плувам,
въздухът не е за мен;
най-добре е да си бъда
там, където съм роден...

Свят му се зави, назад се
килна господин Рибок
и отново се цамбурна
нак във своя вир дълбок.

А зад него Патаракът
се закуска: — Квак-квак-квак!
Нищо не разбираш, байно...
Гледай ти, какъв глупак!

НА МАХЛАТА КОТКИТЕ

277

Стихотворения за деца

Събрали се котациите,
писаните и маците
от цялата махла:
мяу... мяу...!
Днес има пуйка печена,
на мръвчици насечена —
крак, шийка и крила...

И сладък дъх подушили,
гърлата си отпушили,
събират се отвред —
и през плет,
и през врата
катерят се, провират се
и гладни — гладно взират се
с разтворени уста.

Но ако пусна кучето,
ще ги научи то
тогаз —
и ще се разбере
добре,
че нашта пуйка печена,
на мръвчици насечена,
е само зарад нас.

МОРСКАТА ЦАРКИНЯ И НЕЙНИЯТ ДЯДО

278

Гео Мисев. Том I

Дълбоко, дълбоко в морето,
под сините морски вълни,
там, дето
на всички страни
цъфтят чудновати цветя —
живее там морският дядо
със своята внучка — момиченце младо —
с опашка на риба, със златни уста.

И сутрин, когато изгрява
червеното слънце и пак засияй —
тогава
закусват те гвамата с чай,
но не от Китай,
а чай от подморски цветя;
закусват те с чай
и с бели подморски звезди
дълбоко под сините морски води.

Край тяхната маса минава
златопереста рибка и ги поздравява:
— Добрутро — добрутро — повтаря им тя —
златопереста рибка с червени крилца...
Засега стига толкоз, деца,
а други път повече ще ви разправя.

БОРАК ЯЙЦЕ

280

Гео Милев. Том I

Пълна кошница с яйца —
шарени, червени,
сини и зелени.

Вземайте сега, деца,
чукайте без страх!
— Чук! —

И да видим тук
кое от тях
ще излезе най-корабо,
най-здробо —
кое ще бъде пръв юнак —
борак.

— Аз! — викна синьото яйце,
ала в миг се спуска:
със два юмрука
го пречука
зеленото яйце.

Но него пък с един юмрук
— Чук! —
червеното яйце го смачка
като играчка...

Браво!

Червеното е най-корабо!

Червеното е пръв юнак,
борак.

НАШЕТО КУЧЕ

Имаме си едно куче,
викаме го Караман.
— Караман, Караман! —
Онзи ден се то научи
да играе араван
— араван, араван —
като конче на харман.
А пък нашто е голямо
и се казва Шарко.
— Шарко-салтамарко!
Цял ден си играе само
с магарето Марко.
— Марко-паламарко! —
на Шарко другарко.

МИНЧОВАТА ОВЧИЦА

По английска народна песничка

282

Гео Милев. Том I

— Бее — беее! —
овчице черна,
дружке моя верна,
право ми кажи
и не ме лъжи:
имаш ли си вълна? —
пита малък Минчо.

— Имам, господинчо,
цяла къща пълна,
и черна и бяла
дор до три чувала.
Едина за тате,
другия за мама,
третия за бате,
а за тебе — няма!

ЗАЙЦИ

Стара майка
Зайка
и наш Зайо
Байо
със деца мънички
и другите всички
сиви, бели зайци,
жълти кат китайци —
ах, отде са взели
това прясно зеле?
Виж ги как се трупат:
хрупат, хрупат, хрупат
крехките листенца
и весело махат
с дългите ушенца.

283

Стихотворения за деца

МУЗИКАНТИ

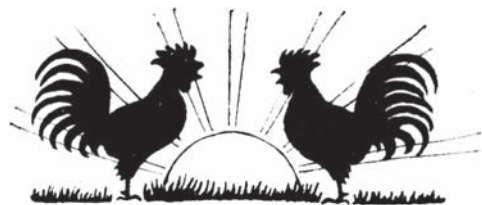
284

Гео Милев. Том I

Ето двама музиканти:
Петко и Стоян;
Петко свири със тръбата,
Стоян гумка с барабан.
Цял ден ходят из махлата,
вдигат непрестанно шум:
Петко свири: Ду-гу-гу!
Стоян гумка: Дум-гум-гум!

КУКУРИГУ

Кукуригу, петльо!
Утре рано ти
слънце щом изгрей,
радостно запей
и ме разбуди!
Кукуригу, петльо!
Гледай във леглото
да се не успим —
трябва на школото
рано да вървим!

ДЯДО КОЛЕДА

286

Гео Милев. Том I

Сняг на облаци се вдига
Дядо Коледа пристига
в златна, хубава шейна
чак от Стара планина.
— Дзън — гзън — гзън! — звънци звънят,
в сладък сън децата спят.

Но да знаят той що носи,
ще наскочат голи, боси
и ще вдигнат шум безкрай:
— Дай на мене, дядо, дай!
На мен — кукла, на Стоян —
топка или барабан!

МАЛЪК СЕЧКО ФЕВРУАРИ

Що за хала
забилняла —
вятър, дъжд и сняг.
Веѝ, завява,
заслепява
ни очите чак!

Малък Сечко,
Сечко-Бечко,
стига се лютѝ!
Не върлувай,
не бушувай —
спри гнева си ти!

Духаш, чукаш
и се пукаш,
ала пролетта
нак ще блесне
посред песни,
радост и цветя!

НАША МАЦА

288

Гео Милев. Том I

— Мацо, мацо, де така
ходиш с четири крака?
— Ходя, ходя в тъмнина,
диря мишки за храна.
Гледам мишченце да хвана —
гладни рожби да нахраня.
— Мацо, мацо, зла си ти!
Слушай — по-добра бъди.
— Не, аз мишките не жаля,
че те гризят кашкавала
и луканките, и хляба...
затуй котка вкъщи трябва!

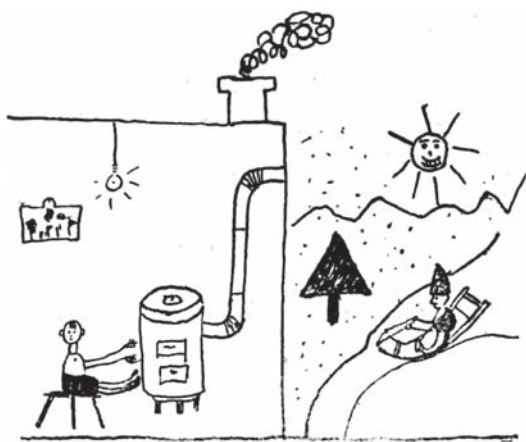
ЗИМА

(по Робърт Л. Стивънсън)

Късно слънцето изгрява,
рано то залязва в мрак.
Малко през деня посвети —
и за сън си ляга пак.

И преди да се разсъмне,
още в тъмно ставам аз;
бързо дрехите нахлувам,
че наоколо е мраз.

И до печката присядам,
стоплям своите крака,
а след туй навън се спущам
със шейната през снега.

Но навън излизам само
със кожухче и калпак:
сине вятърът в лицето
сякаш лют пипер — не сняг...

И навред снегът пред мене —
като сребърна трева.
Езерото — заледено,
като млинче във тава.

